

# Gyászjelentés

*Balovics István* okl. bányagépészmérnök 2019. március 6-án elhunyt.

*Horváth Gusztáv* okl. bányagépészmérnök, külfejtési szakmérnök 2019. március 30-án, életének 87-ik évében Gyöngyösön elhunyt.

*Barabás Mihály* okl. bányamérnök 2019. március 30-án életének 81-ik évében Oroszlányban elhunyt.

*Dr. Meskó Gábor László* okl. bányamérnök 2019. április 11-én életének 92-ik évében Miskolcon elhunyt.

*Dr. Czellár András* volt egyetemi adjunktus 2019. áprilisban életének 75. évében Sajóbáonyban elhunyt.

*Fuchs Péter* okl. geológusmérnök 2019. május 13-án, életének 80-ik évében Miskolcon elhunyt.

*Markos Ferenc* okl. bányamérnök 2019. május 19-én, életének 82-ik évében Pilisszentivánon elhunyt.

*Dr. Tisza István* okl. bányamérnök 2019. május 23-án, életének 90. évében Pécssett elhunyt.

*Kálmánné Gyalai Magdolna* okl. mérnök 2019. június 5-én, életének 63. évében Miskolcon elhunyt.

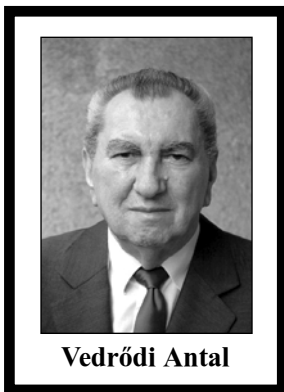
*Markovics Máté* okl. bányamérnök 2019. július 24-én, életének 88. évében Múcsonyban elhunyt.

*Kovács László* okl. gépészmérnök, gazdasági mérnök 2019. július 29-én, 86 évesen Pécssett elhunyt.

*(Tagtársaink életútjáról későbbi lapszámunkban fogunk megemlékezni.)*

## Vedrődi Antal (1934 – 2018)

*Vedrődi Antal* okl. bányaművelőmérnök 2018. november 3-án hosszan tartó, türelemmel és méltósággal viselt súlyos betegség után hunyt el.



1934. július 26-án született Kémesen. Elemi és középiskolai tanulmányainak elvégzését követően a Nehézipari Műszaki Egyetem Bányamérnöki Karának hallgatója lett és 1957 májusában bányaművelőmérnöki diplomát szerzett.

1957. augusztus 25-től a *Komlói Szénbányászati Tröszt* Béta Bányauzemében kezdett dolgozni, mint mérnök gyakornok. 1958-ban az üzembiztonsági megbízottja lett. 1959-ben, mint üzemmérnök a műszaki csoportban dolgozott és részt vett a fémtámas-fémsüveges frontfejtések bevezetésében. 1960-ban az üzem szellőztetési vezetőjévé neveztek ki és kialakította a bányauzem légosztályait.

1961. január 1-én a tröszt beruházási osztályára került műszaki ügyintézőnek.

Az 1963. január 30-án megalakult *Mecseki Szénbányászati Tröszt* beruházási osztályának területi főmérnökévé nevezték ki, mely mellett ellátta az előkészítési csoport vezetői feladatait is. 1967-ben a beruházási csoport vezetője lett. E feladatok ellátása mellett elvégezte a bányaiipari gazdasági mérnök szakot és 1966-ban az abszolutórium megszerzésével fejezte azt be.

1979-től beruházási osztályvezető lett, majd beruházási főmérnök-helyettesként három beruházási osztály irányítását látta el a beruházási főmérnökségen belül. Az 1989. január 1-vel megalakult beruházási irodában irodavezető-helyettes lett 1990. január 31-ig, nyugdíjba vonulásáig. Tevékenységének utolsó 10 éve összefonódott az ún. „Liasz program” kialakításával és megvalósításával.

Munkavégzése alapján megkapta a *Bányászati Szolgálati Érdemérem* bronz, ezüst és arany fokozatait.

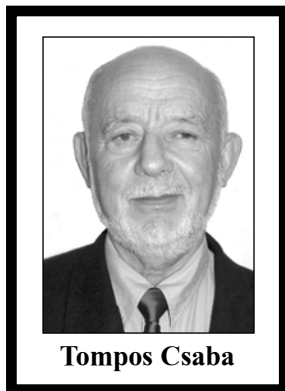
1953-tól tagja az OMBKE-nak. A Bányászati Lapok számában közzétette a Mecseki Szénbányák beruházási tevékenységét 1988-ig, valamint az OMBKE mecseki szerződéseinek tevékenységét. Az egyesület 40, 50 és 60 éves tagságért Sóltz Vilmos-émlékérem kitüntetést adományozott részére.

Egyházi temetése november 26-án történt a család, a rokonság, volt pécsi PIUS piarista iskolatársai, valamint ismerősök részvételével és a bányász zenekar kíséretével.

PT

## Tompos Csaba (1943 – 2018)

*Tompos Csaba* okleveles bányagépészmérnök 1943. május 1-én született Bánhidán. Az általános és középiskolát Tatabányán végezte, 1961-ben érettségizett az Árpád Gimnáziumban. Minden Tatabányához kötötte, így kézenfekvő volt, hogy bányászattal kapcsolatos szakmát válasszon. A vállalat ösztöndíjasaként 1966-ban a miskolci Nehézipari Műszaki Egyetemen bányagépészmérnöki oklevelet szerzett. Az egyetem elvégzése után Tatabányán a XV/a aknaüzemben kezdte meg munkás éveit. Az üzemvitellel kapcsolatos egyedi tervezési és kivitelezés irányítási feladatokat kapott, egyébként a „figyelj és tanulj” státuszt töltötte be.



1968 januárjában áthelyezéssel a *VIDUS* Dúsítás Technológiai Osztályára került, műszaki fejlesztési csoportvezetői beosztásba. Magyarországon kívül számos külföldi országban megfordult, ahol szénmosókat épített kollégáival. Létesítményfelelős csoportvezetőként feladata volt tisztítási technológiák kidolgozása, ajánlat készítés, tervezés, gyártás, a helyszíni kivitelezés ellenőrzése, valamint a próbaüzem lefolytatása.

A rendszerváltást követően – miután az addig prosperáló üzem több okból leszálló ágba került – felvételt nyert a *Tatabányai Energetikai Kft.* Mányi Bányaüzemébe, mint villamos és gépész beruházási csoportvezető. Az üzem beruházási és felújítási tevékenységének beszűkülése után biztonsági részlegvezető helyettesi megbízást

kapott és részt vett az utolsó bánya bezárási és rehabilitációs munkáiban. Innen vonult nyugdíjba 2004 áprilisában.

Az OMBKE-nek a bányászathoz történt visszatérése óta volt tagja. Az unatkozom szót soha nem ismerte, a Tatabányai Helyi Szervezet egyik legaktívabb tagjaként részt vett minden rendezvényen. Nyugdíjas éveit a hagyományörzés mellett családja szeretete, a természet imádata és gyülekezetének segítése jellemezte.

2018. november 29-én rövid, súlyos betegség után hunyt el. December 15-i temetésén a család mellett tankörtársak, munkatársak és barátok vettek tőle örök búcsút. Hektor barátunktól egy gyászszakestély keretében is elbúcsúztunk, korszót törve, kedvenc nótáját elénekelve.

Drága emléke örökre velünk marad.

*Bársony László*

## Torják Tibor (1946 – 2019)

*Torják Tibor* okl. bányaművelő mérnök 2019. január 21-én elhunyt. 1946. május 21-én született a Nógrád megyei Bárna községben. A salgótarjáni Madách Imre Gimnázium elvégzése után a Nehézipari Műszaki Egyetem Bányamérnöki Karán folytatta tanulmányait, ahol 1969-ben szerzett bányaművelő mérnöki oklevelet.



1969 júliusában a *Nógrádi Szénbányák* Mizserfai Bányaüzeménél kezdett dolgozni, mint üzemmérnök. 1970. március – augusztus között az ebben az időben megszünt tartalékos tiszti kiképzés – katonai szolgálatot teljesített Szolnokon. Ebben az időben már folyt a szénbányászat visszafejlesztése, munkahelye, a Mizserfai Bányaüzem megszűnt. Leszerelése után 1970 szeptemberétől a Nagybatányi Bányaüzem Szorospataki Aknájához került technológusi munkakörben.

1971 májusában a szomszédos Tiribesi Aknára helyezték műszaki csoportvezető beosztásba. 1982-ben Tiribes és Kányás bányaüzemek összevonása után a két üzem munkavédelmi csoportvezetője és robbantásvezetője volt. 1985-ben munkavédelmi szakmérnöki oklevelet szerzett.

1989-ben a Nógrádi Szénbányák Munkavédelmi Osztályára került osztályvezető helyettesi és a Vállalati Bányamentő Állomás parancsnokhelyettesi beosztásába.

A Nógrádi Szénbányák felszámolása során 1992 decemberében munkaviszonya megszűnt. 1993. április 15-től egy munkavédelmi, tűzvédelmi bt. ügyvezetője volt annak megszűnéséig, 2017-ig.

2010-ben 40 éves OMBKE egyesületi tagságért *Sóltz Vilmos-emlékérmet* kapott. A Bányászati Szolgálati Érdemérem bronz fokozatát 1984-ben kapta meg, a Kiváló Dolgozó oklevelet 1987-ben, Honvédelmi Érdeméremet 1982-ben kapott.

*Torják Tibor* idén kapta volna meg az aranyoklevelét. A sors nem volt kegyes hozzá, még előtte eltávozott. Temetésén a rokonság és tisztelői mellett a salgótarjáni osztály és volt tankörtársai vettek tőle végső búcsút.

*Józsa Sándor*

## Gyarmati György (1936 – 2019)

Megrendüléssel kellett tudomásul vennünk, hogy 2019. február 12-én 83 éves korában elhunyt Gyarmati György okl. geológus.



1936. május 15-én született Békéscsabán. Általános iskolai tanulmányait a békéscsabai *Szent László utcai Állami Elemi Népiskolában* végezte. Középfokon a *Békéscsabai Általános Fiúgimnáziumban* tanult, ahol 1954-ben érettségizett. Ezt követően 1955 augusztusáig segéd munkásként dolgozott a *Békéscsabai Ruhagyárban*. Ugyanebben az évben felvételt nyert a budapesti *Eötvös Loránd Tudományegyetem* geológia szakára, ahol 1960. március 15-én geológus diplomát szerzett.

Szakmai pályafutását 1960. február 15-én kezdte a *Dorogi Szénbányászati Tröszt* Tervezési Osztályán, majd az 1971-ben megalakult *Dorogi Szénbányák Tervező Iroda* geológiai szakosztályának munkatársa lett. A rendszerváltást követően alapító tagja lett a *Dorogi Tervező Iroda Kft.*-nek. Kezdetben a Geológiai Osztály munkatársaként, később osztályvezetőként tevékenykedett. Az 1996-ban történt nyugdíjazása után is folytatta osztályvezetőként tevékenységét, majd 2009-ben a társasági üzletrésztől megválva esetenként, külsősként segítette a *Dorogi Tervező Iroda Kft.* munkáját. E mellett 1965-ben rövid ideig a *Bányászati Kutató Intézet* mellékállású munkatársa is volt.

Szakmai tevékenysége során sokféle feladattal foglalkozott, melyeket magas színvonalon végzett el. Részt vett a *Dorogi Szénbányák* üzeleinek létesítése előtti földtani-geológiai vizsgálatokban. Részt vett az eocén program megvalósításában (Lencsehegy II és Márkushegyi szénbányák, külfejtések.) Részt vett a bezárt dorogi földalatti bányák környezetkímélő eltömedékelésében és a külfejtések rekultivációjának, tájba illesztésének tervezésében. Vizsgálta a dorogi vízkimelések hatására kialakult depressziós tölcser visszatöltődésének folyamatát. Közreműködött a Dorog–Esztergom térséget ellátó tokodaltároi bányabeli karsztvízbázis újbóli üzembe helyezésében. Talajmechanikai szakvéleményeket készített számos ipari létesítmény, valamint a Dorog–Győr–Hegyeshalom nyomvonalon megépült nagy- és középnyomású gázvezetékrendszer, az azokról ellátott települések gázhálózatának létesítése előtt. Kollégáival együtt elkészítették Esztergom város területének építésföldtani vizsgálatát. Hosszú időn keresztül végzett kutatási munkákat a Magyar Állami Földtani Intézet részére.

1968-ban lett az OMBKE tagja. Az egyesület aktív tagja volt, mindig részt vett, s szaktudásával aktív volt a rendezvényeken. 2018-ban átvehette a *Sóltz Vilmos-émlékérmét* immár másodszer, a 40 év után az 50 év tagságért.

Becsületes, megbízható munkájáért több állami kitüntetést is kapott, 1975 *Bányász Szolgálati Érdemérem* bronz fokozata, 1985 *Bányász Szolgálati Érdemérem* ezüst fokozata, 1985 *Központi Földtani Hivatal kiváló munkáért kitüntető jelvény*, 1990 *Bányász Szolgálati Érdemérem* arany fokozata.

1970. június 6-án kötött házasságából két gyermeke született, György és András.

Méltósággal viselt, hosszantartó, súlyos betegséget követően hunyt el az Esztergomi Vaszary Kolos Kórházban. Benne egy jó képességű, szelíd, szorgalmas kollégától búcsúzunk, elvesztése fájdalmas mindannyiunk számára. Végakarátának megfelelően temetésére Békéscsabán, szülei mellett került sor.

Sasvári József

## Szakály Áron (1942 – 2019)



Nagy veszteség érte a bauxitkutatók nagy családját, 2019. március 11-én, életének 77. évében elhunyt Szakály Áron okl. olajmérnök.

1942. szeptember 10-én a Vas megyei Alsóságon született. Általános iskolai tanulmányainak befejezése után a nagykanizsai Zsigmondy Vilmos Kőolajbányászati és Mélyfűrőipari Technikumban ismerkedett meg a fűrészi szakma alapjaival és szerzett 1960-ban technikus oklevelet. A Balatonalmádi székhelyű *Bauxitkutató Vállalatnál* kezdte pályáját, bauxitkutató lett, s maradt is, amíg lehetett önálló bauxitkutatás Magyarországon.

Gyakorlati idejét Fenyőfő térségében dolgozó fűrőberendezésnél töltötte, „ekkor tanultam meg, hogy milyen kemény munka a fűrőberendezés mellett helytállni” – emlegette évtizedek múltán is. A gyakorlati idő letelte után fűrőtechnikusként dolgozott. Kiváló emberi és vezetői tulajdonságai korán megmutatkoztak, 1966-ban kine-

vezték a kincsesbányai fűrócsoport vezetőjének. Munka mellett jelentkezett a Nehézipari Műszaki Egyetemre, s 1970-ben megszerezte olajmérnöki diplomáját. Még ez évben megbízták a vállalat termelési osztályának vezetésével, így ő irányította a bauxitkutató fűrások kivitelezését az egész országra kiterjedő hatáskörrel.

1970-ben kezdődött és csaknem két évtizedig tartott a bauxitkutatás „aranykora”. A Magyar Alumíniumipari Trösztnek nemzetközi szerződése teljesítéséhez sürgősen nagy mennyiségű bauxitra volt szüksége, amit a Bauxitkutató Vállalatnak kellett megkutatni, s bányaművelésre átadni. Ennek köszönhetően a vállalat lehetőséget kapott a fűrási technika és technológia korszerűsítésére. Első lépés a korszerű, magfűrási feladat hatékony elvégzésére alkalmas fűróberendezések felkutatása volt. A választás akkor a világon egyedülálló, hidraulikus hajtású Wirth gyártmányú fűróberendezésekre esett. Korszerűsíteni kellett a fűrási technológiát is: átállni keményfémbetétes koronáról a gyémántkoronára, hagyományos magcsövekről a köteles mintavevőre, teljes szelvényű fűrásnál görgős fűróról a levegő-hab öblítéssel működő lyuktalpi fűrókalapácsra. Ezen kívül a berendezések kezelését és az új technológia alkalmazását be is kellett tanítani, új mélyfűró szakmunkásokat kellett kiképezni.

Mindezeket a munkákat Szakály Áron irányította, megvalósításukban oroszlánrészt vállalt. Hamarosan jelentkeztek is a kimagasló fűrási teljesítmények, melyek eredményeképpen jelentősen megnőtt a megkutatott bauxit mennyisége. A termelés mellett irányításával folyamatos volt a műszaki fejlesztés, amely a beszerzett fűróberendezések további praktikus átalakítására, új hidraulikus fűróberendezések gyártására is kiterjedt.

1991-ben a *Bauxitkutató Vállalat Geoprospect Kft.* néven korlátolt felelősségű társasággá alakult át. Szakály Áronnak, a cég műszaki vezetőjeként kiemelt feladata volt a csökkenő bauxitkutatási igény miatt felszabaduló fűrási kapacitás lekötése. Elméleti felkészültségével, széleskörű szakmai tapasztalatával és ismeretével, valamint az új iránti rendkívüli fogékonyságával eredményesen oldotta meg ezt a feladatot is. Az egész országra kiterjesztette fűrási tevékenységüket, az elvégzett munkák a fűrási szakma széles skáláját fedték le. Mélyítettek vízbázis védelmi, talajszennyezettség vizsgáló és mentesítő, talajmechanikai, szénkutató és aranyérc kutató fűrások, beléptek a vízkút építés piacára is (elsősorban kemény kőzetekben lyuktalpi fűrókalapáccsal).

1995-ben, amikor a Kft. jogutód nélkül megszűnt, merész döntést hozott, munkatársainak szűkebb csoportjával megalapította a *GEOPROSPER Kft.*-t, amelynek ügyvezető igazgatója lett. Tevékenységük még inkább széleskörűvé vált, a fentiek mellett részt vettek a 4-es metró nyomvonalának talajmechanikai kutatásában, a bátapáti kis- és közepes veszélyességű radioaktív hulladéktároló speciális hidrogeológiai fűrásainak kivitelezésében, építőanyag kutatásban, közületi és magáncélú vízkutak kivitelezésében.

Hivatalosan 2006-ban ment nyugdíjba, de nem pihent, mert a következő évben már *Szakály-VÍZ* névvel egyéni vállalkozást indított fűrások tervezésére, műszaki ellenőrzésére. Ehhez megvoltak a jogosítványai, úgymint: „A” kategóriás hidrogeológiai tervező, mélyfűrási szakértő, víz-termálvíz beszerzés műszaki ellenőr. Igen felelősségteljes feladatokat vállalt. Egyik utolsó tevékenységéként a paksi atomerőmű bővítéséhez szükséges magfűrásoknak volt a műszaki ellenőre.

Szívügyének tekintette a szakmai utánpótlás biztosítását, a Budapesten erre jogosult cég által szervezett vízkút-fűró szakmunkás képzésben több éven keresztül aktívan résztvett, az elméleti oktatás mellett a gyakorlati képzést és vizsgáztatást is személyesen végezte, irányította.

Szakmai eredményeiről különböző fórumokon számolt be (OMBKE rendezvények, EMT konferenciák, Vízkút-fűró Egyesület rendezvényei), cikkei jelentek meg

1983-tól tagja volt az Országos Magyar Bányászati és Kohászati Egyesületnek, a vízfűrási helyi szervezet szakmai napján utoljára 2018-ban tartott előadást. A Vízkút-fűrók Egyesületének egyik alapító tagja, hosszú időn keresztül titkára volt, ezen kívül tagja volt még a Magyar Mérnöki Kamarának is.

A Bauxitkutató Vállalat három éve megrendezett emlékkiállításának egyik fő szervezője, anyagi támogatásán kívül fényképekkel, dokumentumokkal, fűrószerszámokkal, sőt még saját palackozású borával is hozzájárult az esemény sikeréhez.

Munkahelyén baráti, közvetlen, családias légkört alakított ki. Munkatársai tisztelték és elismerték szaktudását, munkabírást, emberségét.

Utolsó útjára a balatonalmádi Pinkóczi úti temetőben 2019. március 20-án a bányász zenekar hangjai mellett családja, rokonai, kollégái, az ország egész területéről érkezett munkatársai, barátai kísérték végső nyughelyére. A bauxitkutató kollégák nevében Tóth Béla méltatta gazdag szakmai életútját, s kívánt neki utolsó Jó szerencsét!

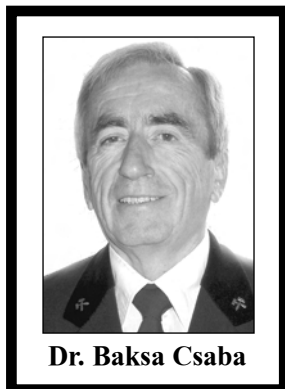
Kedves Áron, emlékedet megőrizzük, nyugodj békében!

*Tóth Béla*

## Dr. Baksa Csaba (1946 – 2019)

Dr. Baksa Csaba okl. geológus 2019. március 29-én súlyos betegség után távozott az élők sorából. Geológus, igazi szakember volt, becsületes üzletember és talpig ember.

1946. március 8-án született Budapesten.



Az ELTE diplomájának megszerzése után 1969-től dolgozott az *Országos Érc- és Ásványbányák* nevű, ma már a történelem homályába vesző vállalatnál. A szervezet unikum volt az állami bányavállalatok sorában, maga teremtette meg a megélhetését, sokoldalú és egész országra kiterjedő kutató-termelő tevékenységével. Baksa Csaba Recskén kezdett, az akkor legfontosabb és máig lezáratlan érckutatási programban, a mélyszint fúrásos és bányászati munkáinál. Hamarosan a nagy létszámú földtani osztály vezetője lett, s máig összetartó kiváló közösséget formált az ide csoportosított fiatal szakemberekből. Doktori címét 1975-ben szerezte a Lahócahoz közeli Lejtakna ércesedésének vizsgálatával. Számos sikeres munka mellett nevéhez fűződik a recski mélyszinti fúrásos kutatás 1984-es lezárása, vagyonebecslése, és a recski föld alatti fúrásos kutatások összefoglaló értékelése. Recskről került a vállalati központba, Budapestre 1985-ben, ahol a vállalat megszűnéséig dolgozott. Alapvégzettségéhez marketing közgazdász diplomát szerzett, és ennek nyomán a vállalat kereskedelmi és

marketing részlegének vezetője lett.

Az OÉÁ privatizációja után 1991-ben a megalakult *Mineralholding Zrt.* ügyvezetője, résztulajdonosa lett, utódintézményként folytatva az ipari ásványok kereskedelmét. Ebben a pozícióban dolgozott egészen a haláláig. Stabil, fenntartható portfólióval rendelkező vállalatot hagyott az utódokra.

Munkája mellett vállalta el megválasztása után a Magyarhoni Földtani Társulat elnöki tisztségét 2012-ben. Elnökségének két ciklusa alatt a racionális, üzletemberi véna révén felfrissültek a társulat ipari és tudományos kapcsolatai, szaporodtak támogatói, megerősödtek szociális és közösségi funkciói. A rokonszámák közeledésének, együttműködésének jelentős előremozdítója volt, tagja volt többek között a Magyar Geofizikusok Egyesületének, az Országos Magyar Bányászati és Kohászati Egyesületnek. Alapítója a Földtudományi Civil Szervezetek egyesülésének, és erős támogatója a magyar földtudományi szakembereket szerte a világon összefogó HUNGEO-nak.

Hirtelen tört rá a betegség, még abban az évben, amikor a Társulat elnökségéről leköszönt, majd ugyanitt tiszteleti taggá választották. Egészséges, sportos életmódja ellenére a betegség rövid idő alatt legyőzte.

Munkája, életműve beleíródott a hazai ásványi nyersanyag gazdaság, kutatás, termelés, kereskedelem történelmébe. Emberségét, józan gondolkodását, közösséget összefogó egyéniségét jó példaként fogjuk, fogják idézni.

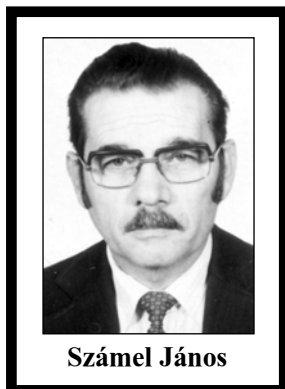
Kedves Csaba barátunk, nyugodj békében!

Földessy János

## Számel János (1937 – 2019)

2019. március 16-án 82 éves korában elhunyt Számel János bányauzemmmérnök.

1937. szeptember 18-án született Parádon. Ebszönybányán végezte az általános iskola tanulmányait, majd a tatabányai Péch Antal Bányaiipari Akadémia Technikumban kapott aknási oklevelet. 1976-ban a Miskolci Nehézipari Műszaki Egyetemen bányagazdasági üzemmérnöki oklevelet szerzett.



Egész munkásságát a *Dorogi Szénbányánál* töltötte, ennek több üzemében is, de mindig Ebszönybányához kötődött a legjobban. Nyugdíjazásáig ott is élt korábbi bányásztársai körében. Volt csillás, vágár, aknász, főaknász, főmérnök helyettes, 1984-től főmérnöke, 1987-től igazgatója az Alagúti Bányauzemnek, korábbi nevén Sári-sápi Bányauzemnek, az 1990. évi nyugdíjazásáig. Az újborsznyi mélyműveléses bányát, a bajnai, mogyorósi külfejtéseket is irányította.

Számos új megoldás fűződik nevéhez, így a CAVO-310 típusú önjáró rakodó szállító gépek mélyműveléses szénbányászatban való alkalmazása, 2 x 2 méteres SZEK-híd kapcsolású alumínium süvegű kamrafejtések kialakítása. Ő vezette be Dorogon a műszaki üzemi hálótervezéssel történő kivitelezését. Kiemelkedő eredményeket ért el a bioritmusok előrejelzésének földalatti bányászatban történő bevezetésével, mely alkalmazással az üzemi balesetek száma 60%-kal csökkent.

Ebszönybánya egy 300 fős település volt, ahol az Ebszönyi Bányaüzem – Számel János hathatós közreműködésével – megteremtette kulturált élet feltételeit, a bánya épített iskolát, óvodát, kultúrházat, sporttelepet. Volt mozi a településen, működött tánccsoport, zenekar, megyei I. osztályú labdarúgó csapatuk volt, de létesült atlétikai, ökölvívó, sakk, asztalitenisz szakosztályuk is. Mindez erős szálakkal kötődik nevéhez.

Publikációi: „Volt egyszer egy bányaüzem (Ebszönyi Bányaüzem története 1854-1992)” című könyv, s ő írta a „Dorogi Szénbányák Vállalat története 1981-2004” vonatkozó fejezetét. (2004)

Kiemelkedő munkája elismeréseként számos kitüntetésben részesült, többszörös *Kiváló Dolgozó*, elnyerte a *Bányász Szolgálati Érdemérem* bronz, ezüst, arany, gyémánt fokozatát, a *Bányamentő Szolgálati Érdemérem* arany fokozatát, a *Kiváló Újító* arany fokozatát.

Az OMBKE Dorogi Helyi Szervezetének 1961-től aktív tagja, ahol a 40 és 50 éves tagsága elismeréseként megkapta a *Sóltz Vilmos-emlékérmeket*. Javaslaival, ötleteivel segítette a vezetőség munkáját, részt vett rendezvényeinkben, 2009-ben OMBKE munkáért elismerő oklevelet kapott.

Az elmúlt évben kezdeményezője volt egy bányász emlékhely létesítésének Ebszönybányán.

Utolsó útjára április 11-én kísérték a családtagjai, barátai, tagtársai a bányász zenekarral a tokodi temetőben. Urnáját a felesége és leánya hamvai mellett helyezték el, bányász egyenruhában dízsorfallal álltak volt munkatársai, s a Bányászhimnusz hangjainál mondtak utolsó Jó szerencsét!

Víg Ede Péter

## Könyv- és folyóirat szemle

### Id. Ósz Árpád – Somogyi László: A nagy remény. A biharnagybajomi olajosok históriája

A Biharnagybajomban élők és onnét elszármazottak is értesültek arról, hogy 2017 szeptemberében az ország több helyén nagyszerű ünnepségeket tartottak abból az alkalomból, hogy 80 éves volt a magyar kőolaj- és földgázbányászat. Elhatározták, hogy 2018-ban emléktábla avatással emlékezzenek meg a biharnagybajomi kőolaj- és földgázbányászatról. Biharnagybajom Község Önkormányzata is azonnal felkarolta a kezdeményezést. Ez tette lehetővé, hogy nem emléktábla, hanem emlékmű létesüljön és nem rövid emléktábla avatás, hanem egész napos program valósuljon meg. Közben megkeresték az OMBKE Kőolaj-, Földgáz- és Vízbányászati Szakosztályát (OMBKE KFVSZ), a Magyar Olaj- és Gázipari Múzeumot (MOGIM) is, amelyek azonnal bekapcsolódtak a szervezési folyamatba. A Szakosztály kezdeményezésére elkészült egy könyv *id. Ósz Árpád* és *Somogyi László* szerkesztésében a fenti címmel. A könyv megjelenését *dr. Szabó György* támogatta, szakmai támogatók voltak az Olajipar Biharnagybajomban facebook-csoport, OMBKE KFVSZ, Biharnagybajom „Dózsa” Agrár Zrt., Biharnagybajom Önkormányzata és MOGIM, lektorálta *Csath Béla*. A könyvet a MONTAN-PRESS Rendezvényszervező, Tanácsadó és Kiadó Kft. adta ki 2018-ban 500 példányban az OMBKE KFVSZ megbízásából.

A könyv hat részből áll:

1. rész: „A nagy remény. A biharnagybajomi olajosok históriája.” Fejezetei: Előélet; Magyar – Német Ásványolaj Művek Kft. (MANÁT); Újrakezdés; Berekböszörményi közzjáték; Biharnagybajomi Fűrési Vállalat; Utóélet; Nincs vége, folytatása következik; Az első főfűrőmesterek Biharnagybajomban; MASZOLAJ Biharnagybajomi Fűrési Vállalat vezetői 1950 – 1951; Biharnagybajomi fűrások, illetve kutak. Írta *id. Ósz Árpád*.

2. rész: „Személyes visszaemlékezések”: *Deli Miklós*

gépműhelyvezető (81 éves), *Nemes Antal* toronyszerelő (92 éves), *Patai Ferenc* fűrőmester (80 éves), *Somogyi János* gépműhely vezető (95 éves), *Szűcs Jenő* toronyszerelő (94 éves). Szerkesztette: Somogyi László.

3. rész: „Termelési Értekezlet”. Csasztsuska az ötvenes évekből, a Biharnagybajomi Fűrési Vállalat amatőr színpadáról.

4. rész: „Adományozók”: 98 személy, akik pénzzel támogatották az emlékmű megvalósítását.

5. rész: „Bajomi, Nagy – Sárréti emberek... – akik az olajmezőkön is megállták a helyüket.” 265 személy, névvel, adatokkal, emlékezőkkel. A névsort a hozzátartozók és a közösség segítségével összeállította: *Gyűgyvei Katalin*.

6. rész: „Fotók a kezdetektől napjainkig...”: 130 db válogatott fénykép, a hozzátartozók, leszármazottak, MOGIM, OMBKE KFVSZ gyűjteményéből.

A könyv megvásárolható a helyszínen vagy utánvétellel: Szűcs Sándor Művelődési Ház 4172 Biharnagybajom Várkert 35. Tel.: 54-473-606, e-mail: [muvhaz@biharnagybajom.hu](mailto:muvhaz@biharnagybajom.hu), ára: 2500 Ft. *id. Ósz Árpád*

### Cikk a budafapusztai olajmező felfedezéséről

A „Magyar Geofizika” folyóirat 59. évfolyama 1. számának „Tanulmánytörténet” rovatában (31-37. oldalon) megjelent *P. C. Skeels* és *Vajk Raul* „Tudománytörténeti értékek: a budafapusztai olajmező megtalálásának története” c. angol nyelvű cikkének magyar fordítása *Kovács Béla* tollából. Kovács Béla szerint ez a cikk a budafapuszta-lispei olajmező felfedezéséről az egyetlen első kézből származó ismertetés, mely tartalmazza a geofizikai módszerek alkalmazásának részleteit szemléltetve a mellékelt 7 térképpel. *Vajk Raul* a gravitációs módszer alkalmazásában jártas fizikusként az 1930-as években nyolc éven keresztül kulcsszerepet töltött be az EUROGASCO, illetve a MAORT dunántúli kutatásaiban.

E munkáról *dr. Papp Simon* is megemlékezett: „Budafapuszta környékén nehézségi méréseket végeztünk az Eötvös-